



En forestilling om kærlighed fletter på sindrig vis fiktion, fantasi og virkelighed sammen. Pressefoto

#GodtTeaterGørGabTilGrin

Ny amerikansk dramatik vil fucke med din forestilling om en forestilling om kærlighed

TEATERKRITIK
Af Kizaja Ulrikke Routhé-Mogensen

En amerikansk teaterkritiker opfandt hashtagget #ChenMindFuck for at beskrive, hvad dramatikeren Christopher Chens stykke *The Late Wedding* gør ved sine tilskuere. Det trækker tæppet væk, som man siger, under vores forestilling om, hvad det er for en forestilling, vi sidder og ser. Igen, igen og så igen.

Blandt andet udvikler det sig fra at være et antropologisk studie i forskellige absurde og fiktive ægteskabelige praksisser til både spionhistorie, science fiction og melodrama. Stykket former sig – med dets egne ord – som en tilsyneladende »rodebutik af løse scener« om en lang række forskellige pars meget forskellige skøre forhold. F.eks. præsenteres vi for et par, som tilhører et folk, der ikke har minder; for et par, som tilhører et folk af »evige langdistancepar«, der flytter fra hinanden, når de bliver gift; og for et folk, der mener, at de er levende døde og derfor (måske) ikke knytter sig til hinanden.

Endnu mere syrede og komiske kærlighedshistorier knopskyder fra det storslåede spiondrama, der fører til en mystisk rumrejse med indbygget melodrama om blandt andet pension. Og længst ude samler stykket sig så – med et andet ord, som Chens fortællestil ofte beskrives med – »kalejdoskopisk« til måske at ende som én og samme, mere oprigtigt triste fortælling om et enkelt ophørt forhold.

Meget metaforestilling

Derfor er det selvfølgelig også passende, at stykket, der havde amerikansk premiere i 2014 og nu bliver sat op på frederiksbergske Aveny-T af det ellers radiodramatiske foretagende AKT1, på dansk er kommet til at hedde *En forestilling om kærlighed*. For *En forestilling om kærlighed* er, ja, en forestilling om kærlighed. I begge de betydninger, man kan lægge i den titel. Stykket, der sindrigt fletter fiktion, fantasi og virkelighed sammen i en nærmest gnostisk meditation over, hvad der er virkeligt, taler både om og til forestillinger, vi gør os om kærlighed, og det taler til forestillinger, vi gør os om teaterfore-

stillinger om kærlighed. Og det gør det helt bogstaveligt.

»Jeg hedder Albert Stein Ankerstjerne,« præsenterer Albert Stein Ankerstjerne sig til at begynde med, og »bare lige så vi er på linje med hinanden,« imødekommer han os med det ærligt smittende smil på læben, som hele forestillingens leg med vores forestillinger om forestillinger har, »du skal nu til at se en teaterforestilling: Det er en forestilling om kærlighed.«

Det hele er, kort sagt, meget meta. Ifølge dramatikeren egne selvvironisk famlende kommentarer, som selvfølgelig også er en del af stykkets leg med fortælleformerne, er det inspireret af den italienske forfatter Italo Calvinos roman *Hvis en vinternat en rejsende* fra 1979, der også folder fortællinger ind i fortællinger ind i fortællinger. Og det fortsætter i næsten to timer. Stykket tager både pis på sig selv og mener det, og det kunne virkelig have været ret trættende og tænkt. Er det måske endda, når man tænker over det. Det gjorde i hvert fald jeg bare ikke undervejs. For stykket er også både så sikkert og ikke mindst uselv-højtideligt underholdende iscenesat af AKT1's kunstneriske leder, instruktør Niels Erling, og hans hold, at de par begyndende gab,

jeg undertrykte, bogstaveligt talt blev til grin.

Charmerende energi

Som de lyserøde, hjernelignende plamager af størknet polystyren, der fungerer som simple, men skulpturelle rekvisitter i Irene Kleisdorff Hougaards scenografi, antyder, vil stykket lege med vores hjerner – og hjerter. Men det er ikke så meget Chens 'mindfuck-ing' fortælling om opløsningen af en dramatikers ægteskab pakket ind i mange metaforiske fortællelag om par, der på forskellige fiktive og fjollede måder bliver fremmede for hinanden, som i sig selv føles sjov – eller rørende. Det er ikke så meget, at hver mere og mere ironiske og så pludseligt alvorlige udvikling, det hele tager, egentlig er oprigtigt overraskende. Eller at det »trodsige omrids« af en »evig« forestilling, som stykket sådan cirka selv siger det, »vil fortsætte« og blive ved at folde sig ud med sine dybere lag for os, efter at den er slut.

Det er mere, at forestillingen oprigtigt føles som en leg for holdet på scenen. Ud over Stein Ankerstjerne og musiker Tomas W. Raae tæller det skuespillerne Marie Bach, Josephine Park, Niclas Kølpin og ikke mindst Thomas Nielsen, som fremstår så tilforladelig. Men fol-

der forrygende talent på talent ud i sine skiftende roller som blandt andet »levende død« ægtemand, der undertrykker jalousi på jysk, dansende efterretningsgeneral og den neurotiske dramatikervidenskaber.

Egentlig er det bare virkelig charmerende, som det hold spiller, synger og danser sig gennem det ellers ret vidtløftige stykke med et helt umiddelbart og uprætentivt nærvær. Forestillingen er endda skabt på kun fire uger i forbindelse med Danner-stiftelsens 40-års jubilæum (hvilket også markeres med et hashtag: #RESPEKT-FORKÆRLIGHEDEN). Men måske er det blandt andet derfor, energien er så frisk og god. At *En forestilling om kærlighed* også er #GodtTeater, fordi overskuddet fra forestillingen går til Danners arbejde med at forebygge vold og styrke ligestilling, er vel i alle tilfælde en god grund til at lade sig charmere af den.

kurm@information.dk

'En forestilling om kærlighed'. AKT1 på Aveny-T. Tekst: Christopher Chen. Instruktion: Niels Erling. Til den 13. marts